Орган учнівського самоврядування ВПУ№25

25 плюс

Ключем до знань відкриємо майбутнє

Квітень-травень, 2009 року
№7-8

Пам`ятні події

Зустріч учнів з ветераном Великої Вітчизняної війни Г.С. Атаманюком

Колектив привітав Г.Є. Ацегвйду, працівницю училища й матір першокурсниці з нагородженням її знаком "Мати-героїня"

На святі профтехосвіти учні ВПУ №25 демонстрували свої досягнення і таланти

ТВОРЦІ ГАЗЕТИ "25 плюс"

Галина Брошневська

Мирослава Присяжна

Марина Нікітіна

Дар`я Ацегвйда

Редактор Ольга Оріщина бере інтерв`ю

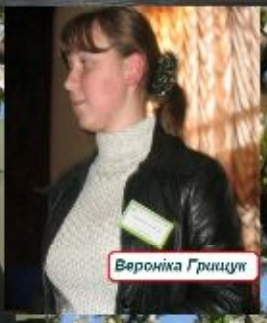

Вероніка Грицук

Галина Глуховська

УСІМ НОВИХ ЗДОБУТКІВ, НОВИХ ЗЛЕТІВ! ДЕРЗАЙТЕ!

6 червня – День журналіста

Як ковток цілющої води

Червень – це місяць, коли всі, хто навчався і навчав, підводять підсумки своєї роботи. Газета «25 плюс» теж намагалася бути «на передовій» навчально-виховного процесу. Не всі задуми вдалося нам реалізувати, але становлення училищного часопису відбулося.

У ці червневі дні, коли журналістська громадськість відзначає своє професійне свято, можу цілком заслужено привітати й наших юних майстрів пера, завдяки старанню й натхненню яких газета за досить короткий термін стала популярною та авторитетною. І якщо на перших порах наших кореспондентів сприймали дещо насторожено і з легкою іронією, то сьогодні – достатньо серйозно і з повагою. Звичайно ж, їм ще багато треба вчитися (і на своїх помилках у тому числі), але головне, що є бажання освоювати цю нелегку, але неймовірно цікаву справу – журналістику. Навіть якщо життєвий шлях наших юних кореспондентів не поведе їх далі цією дорогою, то навички спілкування, вміння бачити проблему, аналізувати, робити висновки, висловлювати свою думку і разом з тим чути інших, помічати в людях те найкраще, що вартує уваги й поваги, знадобляться їм у житті.

Хоч малий досвід журналістської роботи мають наші випускниці Вероніка Грищук, Марина Нікітішена та Галина Глуховська, проте Вероніка з її відповідальністю та мудрістю може стати в подальшому успішною людиною. Марина – чудовий організатор і виконавець, неформальний лідер, яка може повести за собою інших, огорнувши при цьому їх материнською турботою («Ми відповідаємо за тих, кого приручили» - Маринине кредо). Галя Глуховська – єдина з учнів-дизайнерів, яка відгукнулася на наш заклик виконувати дизайн обкладинок. І хоч це була дещо нова для неї справа, Галя проявила своє бачення, наполегливо доводила свою позицію, швидко оволодіває новим, щиро ділиться знаннями та вміннями з іншими. З неї вийде хороший фахівець, а якщо її професійний шлях проляже через газету або журнал, то ми радітимемо, що були біля джерел її професійного становлення.

У першокурсниць Дар'ї Ацегейди, Мирослави Присяжної і Галини Брошневської ще багато попереду у творенні нашого часопису. Нам потрібні такі кореспонденти: як Даша з її максималізмом, категоричністю і почуттям справедливості, як Мирослава – з її глибокою духовністю, суворою правильністю і прихованою ніжністю, як Галя – з її щирою доброзичливістю, нестримною емоційністю, образним мисленням, художнім баченням світу і душевністю. Сьогодні вже не мислиться газета без цих чарівних дівчат-подружок. Хочеться сподіватися, що вони залишаться вірними газеті, яка відкрила їх, допомагає реалізуватися.

Окремого слова заслуговує редактор нашого часопису Ольга Оріщина, яка має вроджений журналістський талант. Не перебільшу, коли скажу: якби не Оля з її наполегливістю, серйозним ставленням до кожного редакційного завдання, з її ненаситним бажанням пізнати всі секрети журналістської справи, з її активністю та енергією, з її особистісними якостями, через які проглядається завтрашній журналіст-професіонал, то газета могла б «замовчати» через ряд проблем вже на першому чи другому номері. Завдяки Олиним сміливості та прагненню йти цієї непростою стезею ми налагодили контакти з журналістами області. Маю глибоку впевненість, що її професійний шлях поведе в журналістику.

Якщо ж доля пошле нам гарне поповнення із завтрашніх першокурсників, то газета може зазвучати по-новому. Та й серед теперішніх учнів є такі, що можуть творити газету. Можливо, не вистачає їм сміливості чи впевненості у своїх силах, можливо «ліньки беруть», а може, скромність не дозволяє переступити поріг редакції й запропонувати нам співпрацю.

Подумайте і приходьте. Свою газету маєте творити ви самі. В наступному навчальному році кожна навчальна група запропонує свого кореспондента, аби газета могла ще повніше висвітлювати життя наших учнів. Тільки хочеться, щоб кореспондентами ставали добровільно, а не примусово. Тож до вересня маєте час для роздумів. Крім людей пишучих, нам потрібен захоплений і здібний фотокореспондент, а також учні, готові виконувати дизайн та верстку газети. Приймемо пропозиції вже сьогодні.

Не можу не сказати про підтримку газети дорослими. Ми раді, що знаходимо розуміння в директора Олега Олександровича Гаврилюка, який має бачення газети як значущий штрих до іміджу училища і як ні з чим не зрівняний профорієнтаційний матеріал. Вдячні за підтримку головному бухгалтеру Ользі Валеріївні Чуняк, яка фінансує випуск газети і сподіваємось, що в новому навчальному році ми матимемо більші фінансові можливості, аби вдосконалити якість газети, значно збільшити тираж, заохочувати учнів-творців часопису, фінансувати різні конкурсні заходи, започатковані газетою. Важливою для газети є й технічна підтримка, яку забезпечує в основному старший майстер училища Петро Володимирович Тараненко. Велика вдячність за підтримку й визнання нашої роботи всім заступникам директора училища, педагогам, працівникам.

І знову ж таки окремо мушу сказати про людину, якій газета зобов'язана своїм народженням і зростанням. Педагог-організатор училища Анатолій Павлович Радченко став справжнім «хрещеним батьком» училищного часопису. Зі створенням Учнівської Республіки народилася газета «25 плюс» як її невсипущий глашатай. Дипломатичність і толерантність Анатолія Павловича, його вроджене вміння передбачати ходи (як у шахах),чітко алгоритмізувати будь-яку справу й налагоджувати довірливі стосунки як з учнями, так і з дорослим, є головною передумовою того, що газета живе і, не боюсь запевнити, процвітає. Особливих слів вартує і наш найперший, найближчий помічник, щирий духовний натхненник газети й безкорисний ентузіаст, фотомайстер-самородок, ерудована, але надзвичайно скромна людина бібліотекар училища Людмила Іонівна Романова.

Отож, уся бойова команда часопису «25 плюс», для якої характерна насамперед співзвучність душ, нехай живе й надалі радістю творення газети і визнання її читачами, задоволенням від того, що наша робота потрібна людям, як ковток цілющої води.

Т. Боднарук,
редактор-консультант часопису «25 плюс»

Актуальне інтерв'ю

Слово – небайдужому читачеві

Напередодні Дня журналіста редакція училищного часопису «25 плюс» провела невеличке бліцопитування учнів та працівників училища щодо нашої газети. Коментарі, побажання, зауваження читачів допоможуть зробити газету ще більш актуальною, цікавою для всіх категорій читачів. Намагатимемось надалі втілити всі ваші побажання стосовно рубрик та вибору героїв газетних матеріалів.

Бас Галина Сергіївна, *заступник директора з навчальної роботи:*
- Читаю газету з радістю і захопленням. Приємно, що в нас є така чудова газета. Найбільше подобаються інтерв'ю з учнями або нариси про них. Такі матеріали дають можливість краще пізнати наших вихованців, подивитися на них з різних сторін, а не тільки з точки зору того, як учень засвоює твій предмет. Як заступник з навчальної роботи хотіла б знати відверті, об'єктивні думки учнів щодо організації навчально-виховного процесу в училищі. Не бійтеся розповідати про труднощі і проблеми так, як ви їх бачите. Тоді ми зможемо приймати дієві рішення й радитися з вами. Це була би справжня співпраця. Єдине побажання – більша кількість примірників: щоб кожен номер міг потрапити в руки кожному учневі, працівнику, батькові.

Карпенко Інна Миколаївна, *майстер-вихователь:*
- Газета «25 плюс» виходить на достатньо професійному рівні. Читаю кожен випуск, дуже подобається. Пропоную започаткувати на сторінках газети рубрику «Наша група», в якій розповідати не тільки про події, що відбуваються в групі, а й про сам колектив, його відмінні риси та особливості, його зростання, досягнення, проблеми й про тих учнів, якими пишається група. Бажано, щоб кожен випуск газети анонсувався на загальноучилищній лінійці. В цьому анонсі має бути якась інтрига, що зацікавила б учнів і всім захотілося почитати номер. Гадаю, що висловлю побажання всіх, коли скажу, що потрібно значно збільшити кількість примірників газети. Її малий наклад є її найгострішою проблемою.

Пустова Антоніна та Паньковська Анна, *учениці групи 2С-07:*
- Газета – чудова. Читаємо кожен номер із задоволенням. Статті дуже подобаються, особливо цікавими вийшли матеріали про навчально-тренувальний центр. Хотіли б бачити в газеті якомога більше фотографій, більше цікавих, веселих історій. Можемо зробити заявку: напишіть про нашого одногрупника Олександра Чубатого, дуже розумну, чудову людину, переможця училищного конкурсу фахової майстерності. Ним усі ми пишаємось.

Кохан Алла Сергіївна, *тренер з шахів та тенісу:*
- «25 плюс» мені подобається. Цікава, змістовна газета. Із задоволенням читаю кожен випуск. Дуже хотіла, щоб у газеті написали про моїх здібних вихованців: Дениса Хоптяна (22 гр.), який виступав за училище у змаганнях з шахів «на першій дошці»; першокурсницю Антоніну Рошко, у якої попереду багато перемог у шахових турнірах; тенісистів Богдана Цехмістера (24 гр., «перша ракетка»), Івана Рудого (12 гр.), Сергія Солощенка та Вадима Рудого (гр.. 2Д-07), які вносять значний вклад у спортивні досягнення училища.

Вох Людмила Дмитрівна, Яковчук Наталя Вікторівна, *майстри виробничого навчання:*
- Захоплено читаємо. Газета цікава. Гарне оформлення, творчий підхід, талановиті кореспонденти. Більше воліємо бачити в ній матеріалів про учнів, які успішно оволодівають професією, знати їхні думки про труднощі в освоєнні фаху. Було б цікаво читати репортажі з конкурсів фахової майстерності. Загалом вважаємо, що газета дуже потрібна для училища, бо сприяє загальному розвитку учнів, допомагає реалізуватися, сприяє морально-духовному вихованню учнів, знайомить нас ближче, здружує колектив.

Містер Х, *учень училища:*
Газета, як на мене, дещо скучнувата. Хотілось би бачити в ній більше цікавих історій, гумору, приколів. Розповідайте про особистості учнів. Серед нас багато цікавих, талановитих. Бо якщо писати про одних і тих же, то падає авторитет і газети, і цих учнів. Пишіть про інтереси та захоплення учнів, розповідайте про можливості різного відпочинку, про цікаві справи, якими можна зайнятися у вільний час.

Бабій Юрій, *учень 22 групи:*
- «25 плюс»? Звісно ж, читаю. Цікаві статті, пізнавальні інтерв'ю, гумор – усе варте похвали та уваги. Можу висловити й побажання: бажано, щоб газета проводила різні конкурси (наприклад, на краще фото). Це, гарантую, заохотить читачів брати участь у творенні часопису. Успіхів вам і творчого натхнення!

Інкогніто, *учень 16 групи:*
- Газету читаю. Дещо подобається, дещо не дуже. Хотілося б бачити в газеті більше матеріалів про дискотеки, сучасну музику (ця тема мене приваблює). Але я радий, що «25 плюс» видається саме в нас. Вважаю, ми маємо чим пишатись.

Буга Леонід Миколайович, *викладач фізичної культури:*
- На жаль, читав лише три номери газети. Оце і є головною проблемою газети – недостатня кількість примірників (у спортивний зал газета ніколи не потрапляє). А шкода, бо ті випуски, які я читав, виявились досить цікавими й читаються із задоволенням. Пишіть більше про спортивні події: спортивних радісних новин буває дуже багато протягом навчального року. Успіхів і ще більшого визнання газеті «25 плюс»!

Ми з вдячністю вислухали наших найперших критиків – наших любих читачів, для яких і працюємо. Звичайно, що приємно чути гарні відгуки, а також поради, побажання, зауваження від небайдужих учнів та працівників училища. Вважаємо, що ті завдання, які ми ставили перед собою, започатковуючи газету, нам вдається виконувати: газета живе, її хочуть читати, просять побільше друкувати примірників, газета викликає суперечки – це ж чудово! За побажання та поради дуже вдячні всім. Втілюватимемо їх в реальність разом з вами, шановні наші читачі. Без вас ми не зможемо виявити ні цікавих особистостей, ні проблем, ні пізнати ваш внутрішній світ. Сподіваємось, що до ваших і наших побажань дослухаються всі, від кого залежить життя нашого часопису, який уже встиг вам полюбитися. І ми матимемо можливість задовольнити ваші потреби у значно більшій кількості примірників газети. Ми отримуватимемо від вас листи і станемо з вами справжніми друзями. Для нас важливо, щоб нас читали, нами цікавилися, пропонували нові ідеї щодо творення часопису. Тоді ми зможемо дружньою родиною пишатися нашим прекрасним творінням – газетою «25 плюс».

Ольга Оріщина,
редактор часопису «25 плюс»

«Нас все менше і менше…»

Нас все меньше и меньше, а ведь было нас много,
А ведь было нас столько – аж ломалась дорога.
Наши раны болели, наши кости болели,
Мы солдатское лихо вместе с кашею ели…

Так, час забирає своїх героїв. Відходять у вічність і герої Великої Вітчизняної. Все менше залишається свідків того тяжкого, але героїчного часу. Тому такою дорогою для нашої пам'яті має бути кожна зустріч з людьми, які мають що сказати нащадкам.

83-річний фронтовик Григорій Сергійович Атаманюк і його ровесниця, медсестра тилового госпіталю, Ганна Петрівна Цвєткова охоче прийняли запрошення учнів ВПУ-25 на урок мужності та патріотизму напередодні Дня Перемоги.

Григорій Сергійович, фронтовий розвідник, кавалер медалі «За відвагу», розповідав натхненно і завзято – напевне, так, як і воював. Учні почули, як п'ятнадцятирічним юнаком він партизанив у тилу ворога разом зі своїми чотирма однолітками, як згодом став розвідником, за що був нагороджений чотирма медалями «За відвагу» та орденом Червоної зірки. Найбільша його гордість – участь у взятті Рейхстагу. Він був у групі забезпечення встановлення прапора на куполі Рейхстагу. Учні мали унікальну можливість почути з уст очевидця, як це відбувалося: як Єгоров, Кантарія і Берест воздвигали Прапор Перемоги. А коли бійці залишали підписи на стінах рейхстагу, Григорій написав, що він прийшов сюди з подільського села для того, «щоб Німеччина більше ніколи до нас не ходила». На все життя запам'яталося, як маршал Жуков, прочитавши його напис, сказав, що він висловив думку всього радянського народу.

Не менш пам'ятним є для Григорія Сергійовича 100-тисячний післявоєнний мітинг, на якому йому довелось виступати разом з легендарним Маресьєвим. Тут же фронтовик закликав учнів обов'язково прочитати книгу «Повесть о настоящем человеке», яка вчить бути патріотом і мужньо долати життєві випробування, залишаючись при цьому справжньою людиною. Ветеран розповідав і про свою сім'ю, якою гордиться, закликав молодь старанно вчитися, бути працелюбними людбми, аби стати успішними. Складалося враження, що він хоче виговоритись, хоче залишити заповіти для цих юних людей, у руки яких передає державу і край, за щастя яких боровся. Та й справді для сивочолих ветеранів кожна зустріч може стати останньою…

А Ганна Петрівна, наша невтомна трудівниця, яку шанують в училищі і захоплюються її неймовірною життєвою енергією, розхвилювалася, розчулилася, але сказала учням коротку, проте дуже значиму фразу: «Спасибі за честь. Я не воювала, я жила… Жила тим болем, тими сльозами, тим розпачем і тою хай і маленькою радістю, якими жили важкопоранені фронтовики, котрі часто через своє каліцтво навіть боялися зізнаватися рідним, що вони живі. Але ось прийшов буйноцвітний переможний травень і розлився по землі неосяжною радістю Перемоги. Хай Бог охороняє вас і вашу радість». Неначе у відповідь на ці слова Даря Ацегейда хвилююче продекламувала вірш «Пам'ять».

М. Присяжна, Г. Брошневська та Д. Яніцький дарують ветеранам пам'ятну пісню

Переможцям конкурсу рефератів приємно отримувати нагороду з рук ветерана

Учні оплесками дякували за кожне слово ветеранів, звернене до них. Ще більш приємно було отримати з рук ветерана дипломи за перемогу в конкурсі рефератів на тему «Війна і моя сім'я», який проводився до цього дня. Такими щасливцями стали Ольга Оріщина (І місце), Юлія Шандюк (ІІ місце) та Іванна Уманців (ІІІ місце).

Учасники художньої самодіяльності подарували гостям і присутнім тривожні й радісні пісні воєнних років, які підхоплювали ветерани та всі присутні в залі. Зворушливо-ніжно звучали зі сцени пісні «Темная ночь» у виконанні Дмитра Яніцького, «Синий платочек» - від Галини Брошневської. А славну «Катюшу», яку починав дует у складі Дмитра Яніцького та Станіслава Кравчука, підхопив Григорій Сергійович, а за ним – і весь зал. Схвилювали присутніх і сучасні пісні на тему війни: «Балада про мальви» - від Мирослави Присяжної та «Мама, помолись за меня», яку дуже сердечно виконали Дмитро Янвіцький, Галина Брошневська і Мирослава Присяжна.

Невмируща пісня «День Победы» завершила урок пам'яті, завершила зустріч минулого з майбутнім на перехресті сучасності.

Другокурсниця Ірина Лук'янова побажала сфотографуватися з Ганною Петрівною в пам'ять про зустріч

Т. Боднарук

«Не минула війна й нашу домівку…»

Нема, напевне, родини, яку б не зачепила своїм чорним крилом війна. Тому таким трепетно-хвилюючим є для кожного з нас 9 травня – День Перемоги.

У моїй родині ставлення до цього свята особливе, адже бабуся, Донець Ганна Миколаївна, – живий свідок тієї страшної, кровопролитної війни, яку згадує зі слізьми на очах. «Не минула біда нашу домівку, забрала вона з життя мого рідного братика Михайла». Часто згадує бабуся й мого дідуся, Донця Степана Васильовича, танкіста-фронтовика, ветерана Великої Вітчизняної війни, який вважав День Перемоги найбільшим святом у своєму житті. Він не пропускав жодної зустрічі з ветеранами війни, піднесено розповідав юному поколінню про героїчні воєнні будні, з болем згадував полеглих побратимів. Але ось уже 7 років дідуся нема серед нас. Війна вкоротила йому віку. Дідусь був тяжко поранений: куля пройшла крізь тіло за кілька міліметрів від серця. Три довгих місяці він пролежав у госпіталі. В нашому сімейному архіві й досі зберігається довідка про це поранення від 3 березня 1943 року.

Переглядаю фотографії з дідусем і пригадую: його парадний костюм з десятками нагород, який одягав 9 травня, рудуваті сліди на руках, що залишилися після того, як горів у танку, тисячі борозенок на втомленому обличчі як свідки важкої життєвої дороги, і сумні-сумні очі, які бачили стільки горя, втрат, смертей, що, борони Господи, колись нам таке бачити.

Свідки подій війни, мої рідні розповідають, що в боях за звільнення нашого села від німецьких окупантів (65 років тому) загинуло багато радянських воїнів.

Конкурс рефератів до Дня Перемоги на тему «Війна і моя сім'я»

Довідка 1943 року про поранення дідуся

Сім'я шанує пам'ять про дідуся-ветерана

В селі Печеськи зведено пам'ятник полеглим воїнам. 200 воїнів-визволителів прийняла земля моїх батьків. У поминальні дні сходяться сельчани, щоб віддати шану їх ратному подвигу. Але з кожним роком усе менше приїжджає сюди побратимів та рідних полеглих. Тому нам, молодим, варто пам'ятати, шанувати живих і тих, що відійшли у вічність учасників та свідків Великої Вітчизняної війни.

Ольга Оріщина

2008-2009 навчальний рік добігає до кінця. Учнями подолана ще одна сходинка до професійного становлення. Ми радіємо за тих із них, хто своїми досягненнями формує авторитет навчального закладу, кого ми називаємо переможцями. Учнів, якими гордиться училище, залюбки назвали нашому кореспонденту заступники директора ВПУ №25.

Наші переможці – наша гордість

Учні училища завжди є найактивнішими учасниками олімпіад, конкурсів фахової майстерності, що проводяться на різних рівнях. Як правило, їхня участь приносить перемоги.

Бас Галина Сергіївна, *заступник директора з навчальної роботи:*

- Як і кожного року, цьогоріч наші учні успішно подолали рубіж обласних олімпіад серед учнів ПТНЗ із загальноосвітніх предметів та спецдисциплін. Із задоволенням назву переможців та призерів. В обласній олімпіаді з математики перше місце завоювали Анастасія Матвієнко (гр.. №17) та Альона Ахунова (гр.. № 26). На друге місце вийшли: учениця 23 групи Ольга Оріщина (з української мови) та учень 26 групи Володимир Ноянчук (з фізики). Третє місце підкорилося другокурсниці Марині Постернак (з історії України). А учень 16 групи Микола Осадчук та учениця 26 групи Вікторія Охман подолали четверту сходинку в олімпіаді з хімії. Свою професійну готовність довела учениця 37 групи Катерина Орлова, перемігши в олімпіаді з бухгалтерського обліку.

Загіка Олена Олегівна, *заступник директора з навчально-виховної роботи НТЦ:*

- З великим задоволенням відзначу, що в цьому році учні групи 2К-07 НТЦ Дмитро Олійник та Олександр Гнатюк брали участь у Всеукраїнському конкурсі фахової майстерності зі спеціальності «Комерційна діяльність». В рейтингу конкурсантів Дмитро посів шосте місце, а Олександр – десяте. Для олімпіади такого рівня це досить хороші результати. Катерина Шебетко, учениця групи 1К-08, вийшла переможцем в обласній олімпіаді з охорони праці. В училищному конкурсі фахової майстерності з професії «Оператор комп'ютерного набору» І місце завоював учень групи 2С-07 Олександр Чубатий. У всіх мистецьких оглядах-конкурсах, виставкових заходах, що проводились на рівні міста й області брали участь наші дизайнери і перемагали, про що вже повідомляла газета «25 плюс» у своїх випусках.

Гуменюк Віталій Васильович, *заступник директора з професійної підготовки та виробничого навчання:*

- На жаль, останніми роками обласні конкурси фахової майстерності проводяться рідко. У цьому навчальному році не проводилися взагалі. Але в училищі ми не збираємося відмовлятися від цієї традиції, яка виявляє кращих за професією. Ось і в цьому році конкурс фахової майстерності з професій, яких навчають в училищі, довів, що в нас є багато учнів, котрі мають усі внутрішні можливості для того, щоб стати з часом майстрами своєї справи. Хотів би назвати і переможців, і призерів конкурсу. Ми, як кажуть, маємо знати своїх героїв. Отже,

І місце в конкурсі фахової майстерності з професії ***«Електромонтер з обслуговування та ремонту електроустаткування»*** завоювали: Павло Салоїд (гр. №12), Віктор Гончар (гр. №22) та Руслан Дуда (гр. №32); з професії ***«Секретар керівника»*** - Ірина Кулініч (гр. №13), Ольга Оріщина (гр. №23) та Альона Осипова (гр. №33); з професії ***«Оператор комп'ютерного набору»*** - Вадим Юмашов (гр. №17) та Олена Ахунова (гр. №26); з професії ***«Слюсар з ремонту автомобілів»*** - Роман Маковецький (гр. №14 та Василь Сорокін (гр. №24);

ІІ місце в конкурсі фахової майстерності з професії ***«Електромонтер з обслуговування та ремонту електроустаткування»*** завоювали: Антон Мельник (гр. №12), Денис Хоптян (гр. №22) та Вадим Копач (гр. №32); з професії ***«Секретар керівника»*** - Тетяна Дрозд (гр. №13) та Ольга Гаврилюк (гр. №23); з професії ***«Оператор комп'ютерного набору»*** - Дар'я Банашко (гр. №17) Марина Постернак (гр. №26) та Альона Байда (гр. №33); з професії ***«Слюсар з ремонту автомобілів»*** - Анатолій Юрченко (гр. №14) та Вадим Душний (гр. №24);

ІІІ місце в конкурсі фахової майстерності з професії ***«Електромонтер з обслуговування та ремонту електроустаткування»*** завоювали: Віталій Ричина (гр. №12), Олексій Ярощук (гр. №22), Дмитро Біський та Сергій Король (гр. №32); з професії ***«Секретар керівника»*** - Галина Брошневська (гр. №13) та Інна Остапова (гр. №23); з професії ***«Оператор комп'ютерного набору»*** - Олексій Мартинюк (гр. №17), Володимир Ноянчук (гр. №26) та Катерина Бавровська (гр. №33); з професії ***«Слюсар з ремонту автомобілів»*** - Віктор Койда (гр. №14) і Тарас Шпаківський (гр. №25).

Училище живе своїми учнями. Ця фраза, хоч і банальна, проте справедлива. Якби це зрозуміли всі, хто навчається у нашому училищі, й не марнотратили час юності, а витрачали його як пік життєвої активності на пізнання нового, то когорта переможців збільшилась би до розмірів, що не впишуться в газетний формат. Та ми готові підготувати в такому випадку спецвипуск. Тож успіхів усім у новому навчальному році!

Марина Нікітішена,
наш кореспондент

Уроки Прекрасного і Добра

Нещодавно в нашому училищі на базі НТЦ відбувся незвичайний урок – семінар авторської школи нетрадиційного мистецтва. Його учасниками стали учні-дизайнери та майстри виробничого навчання і керівники гуртків професійних ліцеїв області, де навчають художньому ремеслу. Мені як кореспонденту газети «25 плюс» пощастило потрапити на це, я б сказала, свято творчості, самій поринути у творення краси й отримати море позитивних емоцій.

Картина з самоклеючої плівки учня НТЦ Дмитра Кривоносова

Випускна робота першокурсниці Олени Радовиченко

Майстриня Л.В. Матвієва ділиться секретами майстерності

Творчість захоплює…

Опівдні до редакції зателефонувала викладач НТЦ Оксана Олександрівна Мергут і запросила редакційну колегію на навчальний семінар або ж майстер-клас з нетрадиційного мистецтва. Ми, звичайно, не могли знехтувати запрошенням і з приємними передчуттями мало не всім редакційним колективом поспішили до лекційного залу НТЦ. Тут вразила велика кількість грамот і дипломів, якими нагороджені працівники та учні НТЦ, а також виставка виробів нетрадиційного мистецтва учнів-дизайнерів. Ось картина-мозаїка, виконана з самоклеючої плівки (має вигляд вишивки). Її автор – учень групи 2Д, справжній майстер Дмитро Кривоносов. Поруч з картиною на столі незвичайної краси, фантастично розписані скляні фігури різних форм, розписані дзеркала. Затамовую подих... Як красиво й талановито виконані роботи, які химерні й витончені візерунки на склі, покриті лаком з блискітками!

Олена Олегівна Загіка, заступник директора з навчально-виховної роботи НТЦ, залюбки розповідає гостям про своїх вихованців і їхні вироби. Та й самі гості задоволені побаченим, не приховують зацікавленості.

Оксана Олександрівна як керівник семінару аргументувала проведення таких заходів тим, що ми мало вивчаємо мистецьку спадщину, а треба берегти ці народні цінності й додавати свої. Вона представила майстриню з Нової Ушиці, вчительку спецшколи-інтернату для глухонімих дітей Лесю Василівну Матвієву. Майстриня представить свою авторську школу, навчить присутніх виготовляти серветки нетрадиційним способом (щось на зразок ткацтва). На одному столі приготовлені матеріали для роботи: дерев'яні шестикутні рамки з набитими цвяхами, в'язальні нитки різних кольорів, стрічки, картки-інструкції та зразки серветок (надзвичайно красивих та оригінальних). На другому столі – інші матеріали: картон, калька, ножиці, олівці, ручки, клей та інше. Тут друга група присутніх учитиметься виготовляти картини за допомогою картону й ниток. Нам представили як інструктора молоду викладачку НТЦ Іванну Іванівну Тарасюк. А вона у свою чергу продемонструвала такого виду роботу – картину «Дівчина з голубами», виконану ученицею групи 1Д Оленою Радовиченко.

Приєднуюсь і я до однієї із груп. Спочатку трохи бере острах, вагаюсь, бо нічого не знаю про техніку роботи й сумніваюсь, чи в мене щось вийде. Та згодом, як і всі, так захоплююсь роботою, що забуваю, чого я сюди прийшла. Навіть важко передати словами почуття, коли бачиш, як з-під твоїх, хай навіть не надто умілих, рук за допомогою найпростіших матеріалів народжується справжня, неповторна краса.

Захопилися й викладачі та майстри з інших ПТНЗ області. Вони нічим не відрізнялися від нас, учнів. Так само стараються, так само щось у них не виходить, так само хвилюються і так само губляться в часі, захоплені роботою. Ось минає вже година-друга, а покидати цю мистецьку справу не хочеться. Мене дивує, що поряд зі мною захоплено робить, здавалось би, жіночу справу першокурсник Андрій Грищук. Запитую: «Невже й справді тобі це цікаво?». Він у відповідь показує серед виставлених робіт свою: у горщечку, обклеєному шпагатом, три ромашки, виплетені з бісеру.

А Тетяна Степанівна Богуш, викладач НТЦ, захопившись виготовленням серветки, задумливо мовила: «Ручна робота має зовсім іншу енергетику, ніж машинна. Надзвичайно позитивну енергетику. Мати такий виріб дома – дуже добре». Я переконалася, що це правда, бо кожен працює з такою любов'ю, з таким натхненням! Що робить з людиною мистецтво і краса?!

Пора би й завершувати семінар чи то майстер-клас, чи урок, а чи краще – свято творчості. А розходитися не хочеться. Всі дякують майстриням, які поділилися своїми вміннями. Особливо вдячні Лесі Василівні за те, що не пошкодувала часу й сил, приїхала майже за півтора сотні кілометрів, аби передати зовсім чужим людям секрети майстерності.

Можна твердо сказати, що зустріч удалась. В душу кожного заронилася цікавість до рукоділля, до мистецької творчості. Я по-іншому подивилася на свої руки. Виявляється, вони можуть усе! Тільки щоб загорілося в серці бажання, а в душі – вогник творчості. Ми ще довго обговорювали в редакційному колі цю зустріч з красою, переглядаючи фотографії. Позитивних емоцій вистачило нам усім надовго. Газета «25 плюс» щиро ділиться ними з читачами й чекає нових уроків Прекрасного і Добра.

Ольга Оріщина,
наш кореспондент

Щаслива сім'єю

Одна мудра людина сказала: «Навіть якщо ти допоможеш зрозуміти життя цілому світу, але не допоможеш своїм дітям, то в очах Бога ти нічого доброго не зробив». Педагог дає путівку в життя тисячам чужих дітей, але найбільше щастя отримує тоді, коли власні діти не нехтують батьківсько-материнськими настановами, виправдовують сподівання. Так само й будь-який працівник навчального закладу учить життю молоде покоління. Учить своєю працею, своїм ставленням до обов'язків, до людей, які його оточують, до своєї родини – тобто власним прикладом. У весняні, гарні дні весь колектив училища (і працівників, і учнів) мав нагоду вітати саме таку людину – відповідальну, добросовісну працівницю училища і прекрасну матір шістьох дітей ***Галину Єгорівну Ацегейду,*** *яку держава визнала , нарешті,* ***«матір'ю-героїнею».***

Віталій, Ганна, Іван, Роман, Наталія, Дар'я. Кожен із шістьох дітей Галини Єгорівни отримує її любові не менше, ніж той, хто є єдиною дитиною у своїх батьків. У теплих променях її любові купаються і внучата: Олександра, Артем, Євгеній, Кирило, Катерина. Вистачить любові й на майбутніх нащадків, бо серце й душа цієї щирої і щедрої на доброту жінки – невичерпні у своїй любові.

Найбільше вражає у стосунках матері й дітей – глибоке взаєморозуміння. Одвічний конфлікт «батьки – діти» тут наче й не існує. П'ятнадцять років діти не знають батька. Мати сама їх ростить, сама про них піклується. За цей час сім'я навчилася разом приймати рішення, разом шукати шляхи виходу зі скрутного становища, уступати іншому, турбуватися про іншого, самостійно торувати свою життєву дорогу, заручившись маминим благословенням.

І коли учні та працівники училища вітали Галину Єгорівну з визнанням державою її материнського подвигу, вона щиро висловилась: «Бажаю вам, аби ваші діти любили й поважали вас так, як мої люблять мене». І справді, в цій великій дружній сім'ї стосунки дуже гарні. Будувати родинні стосунки за принципами любові, взаємоповаги, взаємопідтримки ніхто спеціально не вчився. Це, мабуть, тут спадкове. Галина Єгорівна з любов'ю згадує свого батька-фронтовика, який пройшов усю війну. Шість чоловіків пішло на фронт з його сім'ї, а живим залишився він один. Отож, знав ціну життю, як розумів і те, що має жити за шістьох. Батько був зі своїми сімома дітьми строгим і добрим водночас, а мати – лагідною, ніжною. Батько – майстровитий, хороший чоботарем, тесля, столяр, привчав до праці й дітей. Мати – медсестра за професією, змушена була залишити роботу, щоб ростити дітей. Але розумна й допитлива, вона намагалася прищепити й дітям любов до книги, до знань. Батьки ніколи не сварилися (у всякому випадку при дітях), маму батько шанобливо називав Данилівною, або Ганною, а мати батька лагідно – «Жора». Батько ніколи не розкидався словами. Його слово – закон для всіх, але він жодного разу не підняв на дитину руку, як і не було випадку, щоб не дотримав своєї обіцянки. Діти розуміли, що є таке слово «треба», але й знали, що за їхню працю буде обов'язково винагорода (підуть, наприклад, у кіно). Та й робота для них була в радість: усе робили граючись. Грали в сім'ю, де кожен виконував якісь обов'язки, а потім дружно йшли гуляти в ліс, у поле, прихопивши з собою мішечки, аби нарвати трави худобі. Батьківська наука стала фундаментом і для виховання дітей Галини Єгорівни. «Маєте мамі допомагати – вона у вас одна; над калікою не сміятися, дітей не ображати, старших шанувати; не грубити, в бійку першим не лізти, але вміти за себе постояти; чуже не брати, не брехати…» - ці та інші норми життя та моралі передаються в цій родині спадково.

…Галина закінчила будівельний технікум. Подобається їй вибрана колись професія, але й іншої роботи ніколи не цуралася. А найголовніша справа її життя – сім'я. Хоч кожна жінка має природній материнський інстинкт, проте не кожна наділена талантом бути матір'ю. Нашій Єгорівні, бог дав такий талант. Народження дітей приносило їй безмежне щастя: кожна дитина була бажаною. Спеціально вихованням не займалася. Дітей виховував їхній сімейний уклад. За домашніми клопотами завжди розмовляли – так знаходились рішення проблеми, так обговорювались вчинки, так мріялось. Проблеми, труднощі, переживання, страхи, сумніви, радість – усе ділилося на всіх. За роботою жартували, співали. При цьому матір сприймалася дітьми як рівна і як богиня водночас. Мамине благословення завжди приводило до успіху.

…З училищем Галину Єгорівну пов'язує багато. Йому вона віддала 15 років своєї праці. Тут навчався професії електромонтера її син Роман, який тепер працює електриком у міськводоканалі й зумів завдяки своєму професіоналізму завоювати повагу в колективі. А тепер успішно завершує перший курс наймолодша дочка Галини Єгорівни Даша, яка обрала професію обліковця. Тому так перейнявся весь коллектив радістю за Галину Єгорівну Ацегейду, якій присвоєно почесне звання «Мати-героїня». Попри труднощі, які доводилось і доводиться переживати багатодітній матері в нашому (морально не зовсім здоровому) суспільстві, вона щаслива своєю сім'єю і бажає своїм і всім дітям здоров'я, гарної долі й гарної сім'ї, яка дає людині найбільше щастя.

Мирослава Присяжна,
наш кореспондент

Егоровне

(Вахтеру, матери и человеку)

Давно она работает вахтером, да,
И называют все ее «Егоровна».
Есть опыт – и, наверно, в том причина…
Но, ко всему, она еще – Галина.
По имени она должна быть тихой.
Но говорят, мол, «не будите лихо» -
Коль надо, то такой борец за правду:
Всем даст чертей, покажет раков. Правда!
Везде она работать успевает:
Как побелить, покрасить, тоже знает.
Хоть жизнь-держись не назовешь простою,
Но не бывает у Егоровны простоя.
Есть дома тысячи проблем,
Для разговоров много тем,
Еще есть шестеро детей.
Вот так живем: везде успей!
И в общежитии детей всех знает,
По имени их называет,
Чем может, тем всегда поможет –
Такой вот человек пригожий.
Уж много лет как на посту.
Не любит парить ерунду,
Имеет командирский голос,
Объемный ум, короткий волос,
А вот на праздник на какой
Как подмахнет своей рукой,
Подденется, подкрасится –
Ни дать, ни взять красавица.
Она, как опытный вахтер,
Не любит грубости и ссор.
Но ведь не стоит забывать,
Что она женщина и мать.
Желаю, чтобы в этот день
С лица исчезла грусти тень,
Чтоб лишь хорошие ходили о Вас слухи,
Чтоб были Вы здоровы, крепки в духе,
Чтоб дети Вам заботой отплатили,
Взаимно Вы и чтобы Вас любили,
Чтоб в предложеньях дружных только «За!»
И чтоб светились радостно глаза!

С уважением
сотрудница Светлана Гусейнова

На лінійці: у подарунок Г.Є. Ацегейді звучить пісня про матір у виконанні Д. Яніцького та С. Кравчука

Доторкнутися до мрії…

Першокурсниця Галина Брошневська стала дипломантом Всеукраїнського фестивалю молодих виконавців естрадної пісні, завоювавши право участі в Міжнародному конкурсі естрадної пісні в наступному році

Чи бачили ви коли-небудь, як з'являються зорі? Чи вони самі запалюють своє сяйво, щоб порадувати людей, чи, може, йдуть услід за якимсь поводирем? Це вічна загадка Всесвіту. Однак я знаю точно, як з'являються та горять «травневі зорі» – юні пісенні таланти, учасники щорічного Всеукраїнського фестивалю естрадної пісні, який відбувається наприкінці травня.

Однак я знаю точно, як з'являються та горять «травневі зорі» – юні пісенні таланти, учасники щорічного Всеукраїнського фестивалю естрадної пісні, який відбувається наприкінці травня. Конкурсанти виборюють право участі у фестивалі завдяки своїм пісенним здібностям, любові до пісні, музики, завдяки наполегливій праці і неймовірним зусиллям своїх учителів-наставників та завдяки підтримці колективів, у яких навчаються. Так «Травневий зорепад» покликав цьогоріч і мене в пісенну дорогу. Це була чудова нагода не тільки показати свої сили, співочі уміння, а й надбати багато друзів, побачити й почути, як підкорюють всеукраїнську сцену інші молоді співаки та співачки.

Дні перебування у м. Сквира на Київщині, де зібралися пісенні зірочки професійно-технічних навчальних закладів України, були насичені. Крім двох конкурсних концертів та гала-концерту, ми познайомилися з місцевими краєвидами, побували на екскурсії в маєтку місцевого мільярдера, який спонсорує проведення фестивалю, вкладає багато коштів у культуру, в збереження природи рідного краю. Гарні враження залишилися після відвідання зоопарку, заповідника, святих місць містечка. Емоції переповнювали нас від неповторної краси української природи і витворів людських рук.

Проте ніщо й ніякі інші емоції не зрівняються з тими, які переживали конкурсанти на гала-концерті. З 41 учасника фестивалю в гала-концерті взяли участь 29 кращих співаків – це ті, кого вже тепер запросили до участі в Міжнародному конкурсі «Травневий зорепад» у наступному році. Кожен вболівав і за себе, і за своїх нових друзів. Адже за два попередніх концертних дні ми так міцно здружилися, що, здавалося, знаємо одне одного давно. Проживаючи в гуртожитку Сквирського ВПУ №29, вечорами ділилися враженнями, розповідали про свої навчальні заклади, про друзів, які вдома хвилювалися за нас. У такі моменти забувалися всі тривоги, залишались лише одні позитивні емоції...

І ось третій вихід на велику фестивальну сцену. Для тих, хто не уявляє свого життя без пісні, це незабутня подія. Минуть роки. Можливо, в когось будуть ще подібні, а то й більші сцени. А когось, може, доля поведе іншим шляхом. Але і для перших, і для других, перше значне визнання твого таланту, перший серйозний успіх зостанеться добрим, милим спогадом на все життя.

Звучить твоє ім'я з уст ведучого фестивалю. Ти, дипломант такого солідного конкурсу, йдеш отримувати нагороду з рук відомої людини. А голова конкурсу, популярна співачка Катя Віласкес каже тобі «Молодець!» - і ти не відчуваєш свого тіла, наче в невагомості, наче в якомусь приємному мареннi. Невже все це відбувається зі мною? Невже перший крок до моєї великої мрії зроблений? Мимоволі шукаю очима свого вчителя, який по-батьківськи вболіває за мене щохвилини. Відчуваю його підтримку навіть без слів, навіть без погляду. Проте на цей раз хочу, щоб він прочитав у моїх очах вдячність: «Спасибі Вам, Станіславе Петровичу! Ви подолали не одну перешкоду, щоб травнева зірочка фестивалю впала в мої долоні. Хай Бог віддячить Вам за мене, хай дає Вам радість щодень за Вашу працю, за Вашу любов до пісні і до нас, вихованців!». Спасибі всім за підтримку. Навіть на відстані я її відчувала.

Тепер зупинятися не можна. Веди мене, дорого, далі до мрії…

Я дома. Поруч рідні, друзі, одногрупники. Всі вітають. Довкола, здається, все сяє усмішками. Добираюсь, нарешті, до комп'ютера, входжу в Інтернет, шукаю «контакти». Мої фестивальні друзі натхненно-піднесені, як і я. Готуємось до «Травневого зорепаду»-2010 (на цей раз Міжнародного), що відбудеться у тій же Сквирі, на тій же «щасливій» сцені. Як мало треба людині для щастя! Бодай доторкнутися до мрії…

Галина Брошневська,
дипломант Всеукраїнського конкурсу
виконавців естрадної пісні «Травневий зорепад-2009»

Галя здружилася з головою журі фестивалю К. Віласкес

Щасливий 13-й номер!

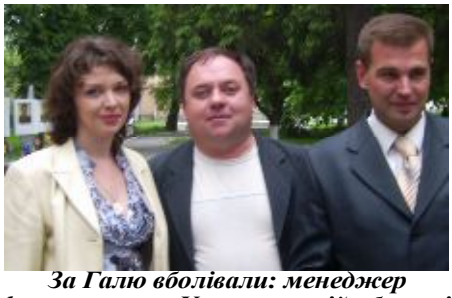

За Галю вболівали: менеджер фестивалю по Хмельницькій області, рідний учитель і навіть директор Сквирського ВПУ №29

Автографи на пам'ять від усіх конкурсантів на афіші фестивалю

Брейк-данс: мистецтво чи спорт?

Брейк-данс – це дещо незвичайне мистецтво танцю. Та, з іншого боку, ним може володіти тільки людина фізично підготовлена, яка добре володіє своїм тілом і фізично розвиває можливості свого організму. Тому, як на мене, не можна стверджувати категорично, що брейк-данс є танцювальним жанром, або видом спорту. А що думають з цього приводу юнаки, без яких останнім часом не обходиться жоден концерт в училищі, і виступи яких глядачі зустрічають гарячими оплесками й вигуками захоплення?

Ви всі здогадалися, що мова йде про учнів-дизайнерів ІІІ курсу НТЦ, які підкорили всіх неймовірними «па» брейк-дансу. Це чотири друга: Вова Триняк, Ігор Канєвський, Паша Мутас і Ростик Маслов.

Коли вони вступали до училища, то навіть не підозрювали, що стануть такою популярною танцювальною групою. Заохотив хлопців до танцю Паша Мутас, який давно займався брейк-дансом. Першими підхопили ініціативу Павла Ростислав та Ігор (це було ще на першому курсі). А півтора року тому до них приєднався й Вова. Вже рік хлопці виступають одним колективом, заробивши визнання (перемогли на міському конкурсі з брейк-дансу, беруть участь у різних міських та обласних заходах) й мають дуже багато прихильників. Звичайно ж, наша газета не може пройти мимо їхньої популярності.

І ось я розмовляю з цими чудовими хлопцями, які дещо ніяковіють від такої уваги до них. Разом з тим, довідуюсь від їхніх педагогів, що вони досить серйозно ставляться і до своїх прямих учнівських обов'язків. З них будуть хороші дизайнери. Правильніше – такими вони вже є як випускники, а майстерності набудуть у роботі, якщо й далі будуть такими наполегливими.

До речі, хлопці й не надто відділяють танець від професії, бо і в одному, і в другому потрібні творчий підхід, велике бажання, натхнення. Брейк-данс вимагає ще й неабиякої сили волі, котру не завадить мати їм і як дизайнерам. Надзвичайно складні елементи танцю не будуть даватися тим, хто фізично не готує свій організм до них, хто має шкідливі звички. Тому хлопці не захоплюються ні цигаркою, ні спиртним, натомість – майже щодня тренуються. І хоч на другому або й на третьому плані залишається в цих дорослих уже юнаків особисте життя, вони не жалкують. Вважають, що заняття танцями марно не пройдуть, а з користю і для здоров'я, і взагалі для життя.

А щодо того, є брейк-данс мистецтвом чи видом спорту, більше схиляються танцюристи до думки, що це все-таки мистецтво. Оскільки хлопці – дизайнери за професією, то й у танці мислять нестандартно. Загалом, вони обожнюють і те, і друге.

Тож будемо чекати їхніх перших успіхів на трудовому шляху і сподіваємось, що це буде скоро в таких вольових і творчих людей.

А тим, хто хоче навчитися танцювати, як Паша, Ігор, Ростик і Вова – збирайте волю в кулак, набирайтеся витримки, озброюйтесь величезним бажанням – і вперед!

Дар'я Ацегейда,
наш кореспондент

Курити – це безглуздо!

Страшно, але факт:

- У дівчат, які курять, більша вірогідність виростання на обличчі зайвого волосся.
- У цигарках міститься формальдегід – речовина, яку використовують для зберігання мертвих жаб.
- Жінки, які не курять, більш привабливі фізично.
- Куріння спричинює потенцію в чоловіків.
- Чоловік із реклами Marlboro помер від емфіземи.
- У чоловіків, які курять, більша вірогідність мутації сперми.
- Куріння – основна причина серцевих захворювань.
- Від куріння випадає волосся.
- Тривалість життя курців менша на 15-20 років.
- Через чадний газ у цигарковому димі шкіра стає сірою та зморщеною.
- Куріння не те, що не заспокоює нерви, а, навпаки, підвищує тривожність.
- У курців більша ймовірність розвитку глухоти в старшому віці.
- Кількість жіночих смертей від раку легень сьогодні більша, ніж від раку грудей.
- У курців у 10 разів більше зморшок, ніж у некурців.
- Нікотин викликає більшу залежність, ніж так звані "важкі" наркотики.
- Кожен третій курець помирає від хвороб, пов'язаних з курінням.
- У молодих курців на 43 % більша ймовірність інсульту, ніж у їхніх некурящих ровесників.
- Пасивне куріння призводить до розвитку астми у тисяч здорових дітей.
- Від куріння може бути гангрена ніг, бо в 16 разів підвищується ймовірність блокування кровоносних судин.
- У курців довше зростаються кістки після переломів.
- Курці виглядають старими навіть у молодому віці.
- Від тютюнового диму смердять волосся та одяг.
- Куріння змінює колір зубів і викликає неприємний запах з рота (стоматит, кровоточать ясна).
- Куріння спричиняє морщення легень, що заважає займатися спортом.
- У курців часто виникає біль у спині.
- Діти матерів, які курили під час вагітності, в 11-річному віці мають менший зріст і нижчі за середні здібності до навчання, схильні до епілепсії.
- Щитовидна залоза в жінок дуже чутлива до куріння (може виникнути базедова хвороба).
- Курящий батько може зачати дитину, яка згодом помре від раку.

Якщо ти куриш – СХАМЕНИСЯ!

Їжте, на здоров'я!

Поради німецького лікаря Х. Гуфеланда

1. Не те нас харчує, що ми їмо, а те, що перетравлюється.
2. Хто хоче жити довго, хай їсть довго, повільно, бо їжа в роті повинна пройти і ступінь обробки, і асиміляцію.
3. Треба уникати під час пиття й приймання їжі швидкого переходу від теплого до холодного.
4. Під час приймання їжі не треба читати, щось завчати або працювати головою. Веселість – один із засобів, що допомагає травленню, а отже, продовжує життя.
5. Не треба наїдатись так, що аж відчуваєш у собі шлунок.
6. Треба вживати більше рослинної їжі.
7. Ніщо так не шкодить здоров'ю, як безсистемне харчування.
8. Люди, які п'ють тільки воду, мають кращий апетит, краще зберігають свої почуття і пам'ять, ніж ті, котрі п'ють вино.
9. Немає кращої радості продовження життя, ніж та, яку ми відчуваємо серед нашого сімейства, у спілкуванні з приємними людьми, насолоджуючись красою.
10. ***Серед довгожителів немає ледарів, ненажер і п'яниць.***

Картинки-образки з технократичного світу

Життя – не кіно…

Комп'ютер – це чудово. На всі випадки життя є відповідні кнопки. Вже так звиклося, що будь-яку операцію можна відмінити, неправильно виконане завдання можна очистити й почати спочатку. Організм настільки звик до цих неймовірних можливостей техніки, що, здається, такі можливості є завжди і у всьому.

…Не відриваючись від комп'ютера цілий 8-годинний робочий день, приходжу додому й поспішаю на кухню. Голова однак ще на роботі. На автопілоті дістаю необхідні продукти для борщу. Відкриваю баночку з квасолею. Раптом баночка вислизає з рук – і квасоля розсипається по підлозі. Голова, яка в цей час усе ще «на роботі», спрацьовує моментально – й очі метушливо шукають на панелі інструментів значок «Вернуть». Боже! А де ж панель?! Швидше, швидше «вернуть»! Щипаю себе за вухо. Я ж дома, на кухні! Доведеться визбирувати квасолю пальчиками…

Телебачення настільки зрослося з людиною, що важко уявити своє життя бодай тиждень без пульта в руках. Пульт, багатоканальність – все на благо, все для комфорту і для задоволення інтересів. Починається фільм. Вже з титрів зрозуміло: знову якісь жахи. Пальці на пульті спрацьовують моментально й дають «добро» іншому каналу. Тьфу, тут – набридлий, як оскомина, секс. Хочеться щось для душі або якусь інтелектуальну передачу подивитися б. І ось нарешті натруджений пульт притих у долоні. Можна отримувати задоволення: знайшлась таки передача, де працює і душа, й інтелект.

… Іду якось дорогою, що веде круто вниз. Раптом мимо пролітає автомобіль на скаженій швидкості. Попереду – розвилка, в центрі якої круг, огороджений височенькими бордюрами. Автомобіль не зменшував швидкість. Напевне, відмовили гальма. З усієї сили авто врізається в бордюри круга й перекручується в повітрі – як у кіно. Я кам'янію з жаху й підсвідомо хочу переключитися на інший канал. Але пульта нема в руках, нема і в кишені, нема і в сумці… Я «прокидаюся». Це ж життя, а не кіно… Сирени «швидкої» та міліцейської машин остаточно повертають мене в реальність. Шкода, що не можна легким натиском пальця на кнопку виключити з нашого життя жахливе чи потворне.

Т. Волошина

Кохання – скарб душі

Кохання! Саме вже слово – зачаровує, бо таке щире, легке, крилате. Усе, що з ним пов'язане, – скарб душі. Тільки, шкода, не всі вміють берегти цей скарб.

Часто люди намагаються вірити в те, чого нема й не може бути, вигадують щось нереальне. Але навіщо? Все найкраще, наймиліше – в тобі, в твоєму серці, у твоїх почуттях.

Ми чекаємо справжнього кохання і сподіваємось, що воно нахлине раптово, наче хвиля, й захопить у свій солодкий полон. Буває й так. Але ж хвиля як приходить, так і відходить. То чи справжнє тоді таке кохання? Може, йому потрібен час, аби настоятися, як добре вино? Кохання має пройти певні етапи, щоб могло називатися справжнім. Спочатку має бути зустріч двох, коли в серцях запалюються іскорки. Потім настає найромантичніший період залицянь, очікування зустрічей, трепетних побачень. Якщо закохані пройдуть етап випробувань, і кохання вистоїть випробування часом, відстанню або й розлукою, то воно таки справжнє. А далі – разом до кінця життя, як-то кажуть, «і в горі, і в радості».

Коли зустрічаються двоє, то для стосунків важливе не тільки почуття закоханості, а й повага, взаєморозуміння, взаємопідтримка, без чого кохання не буде справжнім.

А якщо закоханим не вистачає сміливості, відваги зізнатися спочатку собі в тому, що почуваєш, і зробити крок назустріч? Покладатися на випадок, на збіг обставин, на долю, яка сама підштовхне тебе до обранця чи обраниці? Може, краще не чекати, не ховати очі, а подарувати одне одному закоханий погляд – і слова самі собою виринуть із глибини душі, проростуть барвистими квітами, заплетуться віночками, засяють яскравими зорями, сп'янять ароматом весняного саду…

Така ситуація – трепетна і свята. Та частіше ми стикаємося з іншим. Не раз зустрічаєш молоді пари, які сидять на лавочці, обнімаються і в перемішку з поцілунками покурюють цигарку, попивають пивце. Не раз, проходячи мимо дитячого майданчика, що за гуртожитком, бачиш на гойдалках, на каруселі підлітків (частіше, як не дивно, дівчат – можливо, й наших учениць) з пляшками пива в руках і цигарками в зубах, які навіть не звертають увагу на батьків з дітьми, на те, що займають місце дітей на гойдалках і пахкають їм в обличчя димом. Так само безсоромно на очах у всіх молоді люди можуть демонструвати пристрасні поцілунки й інші глибоко інтимні дії. Такі «картинки» неприємно вражають перехожих, які червоніють і відвертаються від сорому, а парі – хоч би що. Хіба можна в цьому випадку говорити про кохання як скарб душі?

Пристрасть нестримна навіть на училищній лінійці

А ще цікаво, чи справді приваблює юнаків дівчина, яка курить і випиває? Чи хотіли б вони мати таких дружин і нездорове потомство? Може, просто в юному віці над цим не задумуються, а потім буває пізно. Бо ж нерідко бачиш молодих матерів, які гуляють з дітками, штовхаючи однією рукою візок, а другою підтримуючи цигарку в нафарбованих губах… Куди й дівається ота чарівність слів: весна, кохання, дівчина, жінка, краса… Чи, може, я перебільшую? Що думаєте ви, друзі, з цього приводу?

Галина Брошневська,
наш кореспондент

Поетичний спадок від випускників 2006 року

Людмила Панчук

Чорнобиль

Маленька дівчинка в полі гуляла,
Колосся гладила, маки зривала.
Метелик порхнув. «Боїшся? – спитала. –
Чим я тебе, маленький, зляка?»
Он ластів'ятко невисоко літає,
Воно, щасливе, біди не знає.
Життя у дівчинки прекрасне, чудове:
Мама попестить, купить обнову,
Пташечка в небі, сонце ласкаве,
Усе довкола – барвисте, яскраве.
… Але вночі, як було пів на другу,
Вибух страшний струсонув всю округу.
Що стало з повітрям? Усі задихались,
Серце від страху й від дум розривались.
- Матінко рідна, - кричало дівчатко
Й, бідне, металось, як те голуб'ятко. –
Загинув метелик, і ластівка, й маки,
Які й не відчули, мабуть, переляку.
- Матінко рідна, - питає дівчатко, -
Коли ж це повернеться з "пекла" мій татко?
…Та ось татко дома. І доня раденька.
Чого тільки сум на обличчі у неньки?
Бо татко в лікарні частенько буває
Та й мама погано себе почуває.
Чорнобиль, Чорнобиль, життя понівечив,
Веселе дитинство забрав у малечі.
Будь же проклята, трагедіє віку!
Ідол, що скоїв це, згинь же навіки!
Ти татуся в небезпеку послав,
І через тебе мій край запалав.
Ставши навколішки, Бога благаю:
Хай татусеві здоров'я вертає,
Мама хай буде здорова й весела,
Чистим – повітря, міста всі і села.
Люди хай горе страшне забувають,
Діти щасливі радіють, співають,
Хай Україна живе, процвітає,
Горе Чорнобиля більш не зазнає.

Надія Лопачук

Рідна мова

Рідна мова – це душа народу,
Що, на диво, має гарну вроду.
Рідна мова – пісня колискова,
Що звучить буденно і святково.

І якби тебе у нас не було,
То і ми були б тоді не ми,
Українців би тоді забули,
Розгубилися би ми поміж людьми.

Це ж бо мова, мова-чарівниця,
Нас єднає у одну родину.
Відрікатися від неї не годиться –
Бережіть її, як матінку єдину.

З поетичного щоденника

Мирослава Присяжна

Расставаньe

Я думаю, как мы с тобою
Гуляли тихо под луною.
Как говорил ты, вспоминаю:
«Люблю… Сильнее не бывает…»
Цветы при встрече мне дарил…
Я верила, что ты любил.
Но оказалось всё обманом…
Зачем поверила так рано?
Какой артист! Играл ты справно!
Во лжи-игре тебе нет равных.
Ты не любил – ты увлекался
И сам собою любовался.
Но я забыть тебя не в силах,
Я не играла… Я любила…
Увы, я оказалась не актрисой –
Разбитой рюмкой твоего сервиза.

***

Ти пішов, не сказавши ні слова.
Я ж зрозуміти ніяк не могла,
Що я зробила, коханий, такого…
Я ж-бо любов'ю до тебе жила!
Плачу подрузі в плече і питаю
Посеред бурі такої, грози:
«Чом він пішов?» А подруга: «Не знаю…
Та він не вартує твоєї сльози!»
Справді. Я більш не проллю ні сльозини.
Повага і щирість-бо понад усе.
Бо справжнє кохання – не сльози, не кпини,
А радість від серця до серця несе.

Есмеральда

Кохай мене, кохай!

Кохання – як та ртуть:
У кулаку не стиснеш,
Насильно не візьмеш.
То ж знай і не забудь:
В дорозі як загубиш,
То вже не підбереш.
Кохання – наче птах:
Для нього весни й воля,
І синь небесна – доля.
І мій щезає страх:
Любов моя весною
Буде таки зі мною!
Тож очі не ховай:
Лови мій погляд ясний –
Й любов твоя не згасне.
Кохай мене, кохай!
Бо що тобі, Лелеко,
Робить в краю далекім?

***

Сиджу на краєчку дивана.
Думками лину до небес.
Коли почую я: «Кохана,
Тебе кохаю я без меж!»?
Хоч я тебе люблю, мій друже,
Та не зізнаюся, змовчу.
Щоб серце не скувала стужа,
Думками в мрію утечу.
Минають дні, спішать години –
І я щасливу стріну мить,
Коли твоя любов єдина
До мене птахом прилетить.

***

Весна прийшла – й тепліше стало
І на душі, і на землі.
До рідних гнізд, як до причалу,
Вертають з мандрів журавлі.

Тут сік життя, як кров, нуртує…
Але не зна щасливий птах,
Що вже з рушницею чатує
Людська істота у кущах.

Гада озброєна людина,
Що впаде Всесвіт їй до ніг…
Та в небі то журавлик лине,
Несе нам радість на поріг.

Про смерть не думає пташина
Посеред рідної краси,
Згори не бачить, що в долині
На жертву ждуть голодні пси…

Редактор: Ольга Оріщина
Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда, Галина Брошневська, Марина Нікітішена, Вероніка Грищук, Мирослава Присяжна
Дизайн обкладинок: Галина Глуховська

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант: Тетяна Боднарук
Консультант з питань інформації: Людмила Романова
Відповідальний за випуск: Анатолій Радченко